

Dansen tussen de sterren

Sarah Rubin

*Dansen
tussen de
sterren*

Oorspronkelijke titel: *Dreamer Ballerina*

Oorspronkelijke uitgave: Chicken House

Copyright © 2011 Sarah Rubin

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 Chicken House,
Amsterdam

Vertaling: Willeke Lempens

Vormgeving omslag: Nanja Toebak

Omslagbeeld: Shutterstock © Julia Cherkinski

Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4233 8

ISBN e-book 978 90 443 4234 5

NUR 283

D/2014/8899/9

www.chickenhouse.eu

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Chris

Hoofdstuk een

Rat-ta-ta-tat doen mijn voeten op de grond en het geluid stijgt op als muziek. Ik dans over de stoep, huppel van school naar huis, met zwevende voeten, vrij als een vogel. Mensen staren naar me en kijken dan vlug de andere kant op.

Maar ik hou niet op met dansen. Voor hen niet, voor niemand niet. Met kleine, voorzichtige passen glijd ik over het zand, dat in rode wolkjes opstuift rond mijn tenen. Mijn schooltas bungelt aan zijn riem en slingert tegen mijn benen.

Maar dan voel ik juf Nuf en haar kliek achter me, op weg naar hun les in Vicky's Balletstudio. Zij dragen allemaal een twinset en tweekleurige schoenen, maar ik weet dat in hun tas, goed beschermd tegen het rode South Carolina-zand, een roze maillot, een roze balletpakje en mooie, roze satijnen balletschoentjes zitten.

'Hé Grootpoot!' gilt juf Nuf. 'Wel eens geprobeerd gewoon te lopen? Je weet wel, als een normaal iemand?'

Ik stop met dansen en draai me langzaam om, op de hak van mijn linkervoet.

Juf Nuf is pas twee maanden geleden in Warren komen wonen. En nu al denkt ze dat ze de koningin is, alleen maar omdat ze uit dat bekakte Greenville komt. En omdat ze al balletles heeft sinds ze kan lopen.

De lucht is warm en droog, de stoeptegels lijken te glinsteren en open te barsten in de hitte. De regens zijn nog niet geweest, het droge gras knerpt onder mijn schoenen als ik me omdraai. Ik stel me voor dat het juf Nuf is...

‘Nee,’ zeg ik, ‘jij wel?’

Tot mijn vreugde verspreidt zich een blos over haar gezicht, als een vlek van South Carolina-zand op haar schone, witte truitje. ‘Jij... jij bent een rare!’ Meer kan ze er blijkbaar even niet van maken.

Ik grijns, omdat het mijn ‘raarheid’ is die haar ergert. Mijn raarheid heeft blijkbaar macht.

Mijn rechtersvoet zet zich o-zo-traag naast mijn linkervoet en dan wiegel ik heen en weer. Een sprong naar links, een sprong naar rechts: mijn eigen *two-step*-krachtdans. Ja, zo sta ik te zwaaien en te draaien, op de stoep voor Vicky’s Balletstudio.

En iedereen die in zijn glanzende, nieuwe Cadillac langsrijdt, kan het zien. Een paar grote jongens in een versleten Ford-pick-up, hun haar glad achterovergekamd en glimmend van het vet, gillen en fluiten naar me, maar mij maakt het niet uit.

Ik vlieg hemelhoog, dans vrij en blij onder de helderblauwe hemel, spring alsof niets me op de grond kan houden.

Juf Nuf kijkt slechts vol afschuw toe, haar hele gezicht knal-rood, omdat iedereen haar nu met mij ziet.

Ik heb haar tuk! Mijn armen gaan de lucht in en ik slaak een enorme vreugdekreet.

En dan... is het moment voorbij: mijn stem heeft de betovering verbroken.

De andere meisjes beginnen te lachen: kraaiend en kakelend smullen ze van mijn vergissing. Juf Nuf priemt een magere vinger

in mijn richting en giert van het lachen, tot ze hijgend dubbelklapt.

Nu is het mijn beurt om te blozen. Hete vlammen van schaamte likken aan mijn wangen. Ik probeer te blijven dansen, alsof hun spot me totaal niet raakt. *En het raakt me ook niet!* Juf Nuf lacht als een achterlijke aap, dus wat kan het me nou schelen dat zij me uitlacht?

Maar dan raken mijn voeten in de war: mijn linkervoet haakt zich om de achterkant van mijn rechterschoen... en ik val op de grond, in een rommelig bergje armen, ellebogen, benen en geschaafde knieën.

‘Mm... het lijkt erop dat jij twee linkervoeten hebt, Grootpoot,’ zegt Sally.

Waarop Beth joelt: ‘Je bedoelt twee linker-grootpoten!’

En dan gillen ze het weer uit, ook al is het totaal niet grappig – niet eens spitsvondig.

Dan recht juf Nuf haar rug en voelt even aan haar balletknot. ‘Niet te geloven dat jij denkt dat je kunt dansen! Je bent de slechtste danseres die ik ooit heb gezien.’ Ze snuift en strijkt haar rok glad. ‘Je hebt werkelijk geen enkele techniek.’

De andere meisjes snuiven ook – slijmen bij hun nieuwe bijenkoningin. Dan steken ze, zonder nog een woord te zeggen, hun neus in de lucht en lopen Vicky’s Balletstudio binnen, mij in mijn eentje achterlatend, zittend in het zand.

Ik zou willen gillen en schreeuwen, maar dat kan ik niet. Ik ben te kwaad om een woord te kunnen uitbrengen: als ik echt boos ben, krijg ik altijd tranen in mijn ogen. Dus bijt ik hard op mijn lip om ze tegen te houden. Juf Nuf is degene die met d’r billen in het zand zou moeten zitten, niet ik!

Ik voel dat de mensen op de stoep naar me kijken, net als degenen die in hun auto’s voorbijrijden. En ik weet ook wáár ze naar kijken. Ze kijken naar mijn omhoogstekende, broodmagere benen en mijn knokige, broodmagere armen. En naar mijn sjofele, eens-

spierwitte, twee-maten-te-grote, hoge Converse-sportschoenen. En ze zeggen tegen elkaar: *Wat is die Casey Quinn toch een onbeholpen kind. Ze heeft geen stijl en ze is ook al geen schoonheid.*

Oké, het klopt dat mijn neus te breed is en dat ik sproeten heb van mijn hoofd tot aan mijn ritmetikkende tenen – ze zitten zelfs onder mijn haar. Maar mijn oren mogen dan uitstaan als die van een soepkom, ik heb wel stijl! Ik durf te wedden dat ik meer stijl in mijn kleine teen heb dan jij je kunt voorstellen. Ik heb meer stijl in mijn linkerpinknagel dan die hele juf Nuf nieuw-op-school Ann-Lee en al haar rozig-roze balletmeiden bij elkaar!

Ik haal diep adem, sta op en klop het zand zo goed mogelijk van mijn rok.

Dan hoor ik pianomuziek uit Vicky's Balletstudio komen. Ik werp een snelle blik achter me, stap van de stoep af en sluip naar de achterkant van het gebouw. Ik gooi mijn schooltas onder de lage kornoeljeboom en trek de takken eroverheen. Mijn hart begint steeds harder te kloppen, op het ritme van de muziek. Ik klim drie takken omhoog, zodat ik door het achterraam van de studio kan kijken.

Ze zijn nu allemaal in het roze en staan bij de stang die aan de muur is vastgemaakt. Ik kijk hoe ze hun knieën buigen en weer strekken, en hun benen hoog voor zich optillen, met hun tenen in een perfecte punt. Mijn botten jeuken om mee te doen, maar ik verroer geen vin. Ik staar slechts met grote ogen naar juf Vicky: als ik knipper, mis ik misschien iets.

Ikzelf heb geen balletles. Wij hebben geen geld voor extraatjes en juf Vicky geeft geen gratis lessen. En zelfs als ze dat wél deed: hoe zou ik dan aan balletschoenen moeten komen? Afdankertjes van juf Nuf? Ik verhonger nog liever dan dat ik een aalmoes van die trut aanneem!

Dus heb ik geen les van juf Vicky.

Maar die heb ik ook niet nodig. Ik oefen elke ochtend, dans de zon uit zijn bed met mijn lange benen en puntige tenen. En ik heb

alle balletboeken uit de bibliotheek van Warren County al zo vaak geleend, dat ik het gevoel heb dat ze praktisch van mij zijn.

Daarbij: het is 1959, niet achttienhonderd-zoveel! We hebben nu wasmachines en stuurbekekrachting en alles. Je kunt in een vliegtuig stappen en de hele wereld over vliegen, tot China aan toe – waar ze met stokjes eten, in plaats van met een vork. Er zijn zelfs raketten, die ze naar de maan kunnen schieten. Alles kan tegenwoordig.

Dat is precies de reden waarom mijn betovergrootvader destijds naar Amerika kwam. Hij voer helemaal vanuit Ierland over de Atlantische Oceaan, omdat hij een droom had – net als ik. Dus ging hij naar het land waar dromen uitkomen. Hij kwam naar Amerika om zijn geluk te beproeven – en kwam er nog akelig dichtbij ook. Hij kreeg zijn eigen winkeltje in New York City, maar gaf dit op om met mijn betovergrootmoeder te trouwen. Toen verhuisde hij naar Warren, om te gaan helpen op de boerderij van haar vader.

Mijn oma noemt dat romantisch, ik vind het idioot. Waarom zou iemand vrijwillig naar Warren gaan? Ach, misschien was het er toen nog wel oké, toen er nog veel boerderijen waren, maar nu in ieder geval niet meer. Nu zijn er nog slechts stoffige wegen die nergens naartoe leiden en mensen die altijd op dezelfde plek blijven. Wie in Warren geboren wordt, kan zijn hele levensloop voorspellen, alsof hij al in een boek beschreven staat.

Maar ik, ik wil meer. Ik wil dat er in mijn leven dingen gebeuren – grote dingen. Mijn droom is danseres worden. Niet zomaar een danseres, maar een echte ster. Ik dans al sinds ik klein ben.

Lang geleden nam mijn oma me mee naar een balletvoorstelling: *Assepoester*. Ik herinner me nog steeds het gevoel van de rood-fluwelen stoelen tegen de achterkant van mijn benen en het geluid van het publiek dat gespannen roezemoesde. En toen gingen de gordijnen open en was het een en al magie. De dansers, elegant en sterk, waren als muzieknoden die tot leven kwamen. Mijn benen begonnen te zwaaien, mijn tenen strekten zich uit en het

liefst was ik door het gangpad gekropen om met de dansers mee te dansen. Vanaf dat moment wist ik dat ik ballerina moest worden. Ik was geboren om te dansen, een ware hoogvlieger – die nooit meer zou ophouden met dansen.

Zo dans ik altijd de hele weg van school naar huis. Snel en fel op kwade dagen, mijn voeten naar de stoep happend als wilde honden; lang en langzaam als ik bedroefd ben; en alle kanten op als ik blij ben. Mijn voeten worden trommels, terwijl ze over de stoeptegels *klep-klep-klepperen*. Stampende zolen met een stampende ziel. En niemand die me kan dwingen ze zachter te laten klinken.

Ik heb niet eens per se muziek nodig om te dansen, maar áls ik muziek hoor, worden mijn voeten als vuur: niet net zo heet, maar wel flakkerend als vlammen. Diep tot op de grond en hoog tot in de hemel, zo schiet ik dan op en neer, op mijn hoge Allstars.

Ik mag dan misschien geen mooie, roze satijnen balletschoentjes hebben, maar kun jij de zon de ochtend in schoppen? Kun jij zo hoog springen dat je de maan raakt? Kun jij dansen met de sterren in je handen?

Nou, ik dus wel.

In Vicky's Balletstudio verandert de muziek. De danseressen lopen naar het midden van de ruimte. Daar blijven ze even doodstil staan, waarna ze opeens op één puntige teen beginnen te draaien, in keurige, kleine cirkels.

Mijn tenen beginnen te trekken als ik ernaar kijk. Ik schuif wat verder naar beneden over de tak, om nog wat dichterbij het raam te komen. De bladeren en de dikke, witte bloemen trillen en ruisen. Ik hoor de tak kraken, maar nadat ik mijn adem even heb ingehouden, kruip ik toch verder. Ik móét zien wat ze doen.

Als een kat omklem ik het uiteinde van de tak, vlak voor het raam – dat op een kiertje staat om frisse lucht binnen te laten. De muziek zweeft erdoor omhoog.

Juf Vicky staat midden in de zaal: roerloos als een standbeeld,

met één been achter haar en één arm voor haar. En dan gaat ze omhoog, draait rondjes op haar voorste been, met haar achterste been gebogen als een flamingo.

Juf Nuf en haar balletklik proberen het ook, wiebelend als bijna uitgedraaide tollers.

Maar ik zou dit ook kunnen. Dat weet ik zeker.

Krak!

Een geluid als een donderslag vult de lucht. En voor ik om me heen kan kijken om te zien wat er gebeurt, lig ik al op de grond. Voor de tweede maal vandaag in het zand, bedekt met bladeren en grote, witte bloembladeren. En alles doet pijn. Mijn hoofd tolt, maar ik kan mijn vingers en tenen nog bewegen.

Ik blijf een poosje doodstil zitten, wachtend of iemand me heeft horen vallen. Maar er komt niemand op me afgesneld.

Ik blijf zo zitten, tot ik de muziek in de studio hoor ophouden. Dan weet ik dat ik 'm snel moet smeren, anders zien juf Nuf en haar balletklik me hier nog in het zand zitten. Traag en kromgebogen sta ik op. Mijn rug steekt en ik waggel als een eend, maar dat kan me allemaal niet schelen. Ik heb weer iets nieuws om uit te proberen!

Alles doet me pijn, waardoor ik veel te langzaam vooruitkom. Het duurt dan ook niet lang voor ik achter me gegiechel hoor. Als ik me omdraai, verga ik van de pijn, maar dat probeer ik zo goed mogelijk te verbergen.

Juf Nuf en haar rozig-roze klik lopen achter me. Hun ogen stralen alsof het Kerstmis is, terwijl ze zich om een stuk papier verdringen.

Ik wil eigenlijk niet dat ze mij zien, maar kan me niet snel genoeg uit de voeten maken.

Juf Nuf trekt haar neus op. 'Wat is er met jóú gebeurd? Alweer over je voeten gestruikeld?' Zij en de anderen dragen weer hun gewone kleren.

Ik kijk naar beneden. Ik zit ónder de modder en de bladeren. Ik voel mijn gezicht rood kleuren.

‘Zij heeft d’r “dansjes” zeker weer geoefend,’ hoont Sally en Beth giechelt.

O, ik haat ze, met hun priemende ogen.

‘Och, die arme Casey. Denkt dat ze een danseres is. Kom op, laat ons dan eens zien wat je kunt!’ Juf Nuf slaat haar armen over elkaar, waarna me ze alle drie met gretige kraaloogjes aanstaren.

Ik ga zo recht staan als mijn pijnlijke benen me toestaan. ‘Ik ben beter dan jullie!’ Juf Nuf is veel te verwaand om te kunnen dansen. Het enige wat zij kan, is rondstappen als een trotse pauw.

Zij doet een stap naar voren. Ik ook. Nu staan we met onze tenen tegen elkaar aan. Die van haar staan uit elkaar als bij een eend, die van mij wijzen recht naar voren, alsof ik precies weet wat ik doe.

‘Bewijs het dan,’ zegt ze. En ze duwt een blaadje onder mijn neus.

Het duurt even voor mijn ogen zich hebben aangepast. Dan lees ik: SCHOOL VOOR AMERIKAANS BALLET, NEW YORK CITY, OPEN AUDITIE.

‘Daar ga ik dus auditie doen,’ sneert juf Nuf en ze schenkt me een vuile blik. ‘En ik wed dat ik dan word aangenomen... en jij niet.’

Ik neem het blaadje in mijn handen, heel voorzichtig, bang dat het kreukt. New York... Ik kan mijn ogen amper geloven.

‘Wat nou? Durf je soms niet?’ zegt juf Nuf.

‘Ann-Lee, da’s niet eerlijk. Je weet best dat zij het zich niet kan veroorloven om helemaal naar New York te gaan. Zij hebben niet eens een auto!’ Beth doet alsof ze het fluistert, maar volgens mij wil ze juist dat ik het hoor.

En al had ik het níét gehoord, het maakt geen verschil: ik weet toch wel wat ze denken. Iedereen in deze waardeloze rotstad denkt

immers hetzelfde: *Die Casey Quinn is maar een arm kind: geen geld, geen vader, niks.* Maar ze weten er helemaal niets van! Ik zal niet – hoor je me? – ik zal níét eindigen als schoonmaakster in het ziekenhuis, net als mijn moeder en mijn oma. Ik ga weg uit Warren – wat er ook gebeurt!

Juf Nufs koude, blauwe ogen flitsen over me heen. Dan draait ze zich abrupt om. ‘Kom, het begint hier te stinken,’ zegt ze tegen haar balletklik. ‘Maar goed ook dat Grootpoot dat reisje niet kan betalen: kan ze gewoon blijven drómen dat ze een danseres is...’

En dan benen ze langs me heen, hun tassen botsend tegen mijn benen en met hun neus in de lucht, alsof ik werkelijk stink.

Dan sta ik weer alleen in de warme aprilzon. Mijn vingers verkreukelen de aankondiging van de auditie. Ik laat de tranen pas in mijn ogen prikken als ik zeker weet dat ze weg zijn. Ik weiger juf Nuf te laten zien hoe dicht ze bij mijn geheim is gekomen.

Ik weet heus wel dat ik er niet uitzie als een ballerina, met mijn vuile hoge sportschoenen en mijn knieën vol korstjes. Maar diep binnen in me zit een ballerina, die eruit wil springen (soms zo hard dat ik bang ben dat ze mijn hart blauwe plekken bezorgt).

Ik strijk het blaadje weer glad. Het is niet dat ik juf Nuf per se wil bewijzen dat zij het mis heeft – niet alleen althans. Kon ik maar naar die auditie, ik weet zeker dat ik het zou halen. Ik dans al vanaf het moment dat ik geboren ben.

Maar New York City is zo ver. D’r zitten verdorie een paar hele staten tussen South Carolina en New York! Ik wed dat Warren, vergeleken bij New York City, niet meer dan een mierenhoop is. In zo’n stad weet niemand waar je vandaan komt, of je arm bent, of je vader is overleden of niet. In zo’n stad zou ik kunnen zijn wie ik maar wilde. En niemand zou me daar uitlachen omdat ik een kansje waag.

Ik werp een woeste blik op de straat, de auto’s en die hele, waardeloze rotstad. Dan schuifel ik verder over de stoep, langs

Willy's Warenhuis en het Shell-station, tot voorbij waar de stoep ophoudt. En vervolgens loop ik door de tunnel van eikentakken, die zonnespikkels op het zand werpen, naar mijn huis.

En hoe verder ik loop, hoe lichter mijn stappen worden – net zo lang tot ik volkomen stijlvol zweef, als een paardenbloempluisje op een bries, dansend vol hoop. Ik heb geen balletles nodig om weg te komen uit Warren: ik heb mijn voeten!

Die auditie is pas over twee weken. Tijd zat om een baantje te vinden en het geld voor een kaartje voor de Greyhound-bus bij elkaar te sparen. Jazeker, ik en mijn voeten dansen onszelf helemaal naar New York City. Let jij maar eens op!

Hoofdstuk twee

Ik dek niet zomaar uit mezelf de tafel. Ik ben niet gek: dan zou ik immers meteen verraden dat ik iets wil! En het heeft geen enkele zin om mama daar nú al van op de hoogte te stellen. Wel dek ik de tafel meteen nadat ze het me vraagt. En ik doe er extra goed mijn best op: drie bij elkaar passende borden, bekers zonder ontbrekende stukjes, de messen en vorken keurig recht.

‘Gebakken kip?’ vraag ik, terwijl ik in de lucht snuffel. Die ruikt naar vet en bloem: heerlijk.

Als mama een stuk kip in de pan laat vallen, sist het van: *Yesssss!*

Ik leg wat keukenpapier op een bord, zodat ze de kip daarop kan laten uitlekken als hij klaar is. ‘Mm, wat ruikt dat lekker,’ zeg ik.

Mama schenkt me haar ‘wat-voer-jij-in-je-schild?’-blik.

Ik huppel vlug weg, voor ze het antwoord van mijn gezicht kan lezen.

Het ruikt trouwens écht lekker. Mama is de beste kokkin aan

deze kant van de Savannah-rivier – op oma na natuurlijk. Ik heb haar gebakken kip liever dan een dure diepvriesmaaltijd op een dienblad bij de tv!

‘Ik zal oma eens gaan halen,’ zeg ik en ik spring de keuken uit, als een kat op een heet, zinken dak. Mijn moeder hou je niet voor de gek, nog geen twee seconden. Maar ik ben er nog niet helemaal klaar voor om haar over die auditie te vertellen. Daarbij heb ik mijn geheime wapen nodig – oma.

Oma zit in haar bloemetjesstoel, die helemaal in haar vorm is platgedrukt, met haar voeten op een oud, bruin geschilderd melkkrat. Oma werkt in het ziekenhuis: ze dweilt er de vloeren. En omdat ze daarbij de hele dag moet staan, zwellen haar enkels altijd op, als de Savannah in het regenseizoen.

‘Het eten is klaar, oma,’ zeg ik.

Ze legt haar vinger tegen haar lippen. Ze zit naar de radio te luisteren, met haar ogen halfdicht.

Een zachte stem zegt slijmerig: *O lieveling, ik hou van je*. Als er dan ook nog mierzoete muziek klinkt, steek ik mijn tong uit en doe alsof ik kokhals.

Oma glimlacht en zet de radio met een zucht uit. ‘Ach... op een dag trek je zo’n gezicht niet meer,’ zegt ze.

Maar dat betwijfel ik: van oma’s kleffe radioprogramma’s draait mijn maag zich gewoon om.

Oma begint zich met haar armen omhoog te werken uit haar leunstoel. Ze trillen hevig, terwijl zij kreunt en steunt.

Je zou het zo niet zeggen, maar vroeger is oma zelfs een keer *cakewalk*-koningin van Warren geweest – toen ze nog jong en slank was, met een paar benen die lang genoeg waren om de hemel te raken. Iedereen kende haar en ze won elke danswedstrijd waar ze aan meedeed (wat waarschijnlijk ook de reden is dat ze nu zo dik is: een taart was nu eenmaal altijd de hoofdprijs van zo’n cakewalk...).